

РЕШЕНИЕ

№ 7671

гр. София, 15.05.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 74 СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА

при участието на секретаря ЦВЕТЕЛИНА ИВ. ЯНАКИЕВА
като разглежда докладваното от МАРИЯ Т. ДОЛАПЧИЕВА Гражданско дело
№ 20221110133032 по описа за 2022 година

и за да се произнесе, взе предвид следното:

с е предявило срещу А. Г. Г. установителни иски с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД за сумата от 1 857,58 лева, представляваща стойност на доставени ВиК услуги през периода от 10.02.2012 г. до 13.08.2021 г. в обект, находящ се в гр. София, ж.к. „В“, бл.508, вх. „Г“, ет. 2, ап. 72, клиентски № 1005403156, ведно със законната лихва върху сумата от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК – 19.01.2022 г. до окончателното изплащане, както и за сумата в размер на 121,74 лева – мораторна лихва върху главницата за периода 06.04.2019 г. до 19.09.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 2493/2022 г., по описа на СРС, 74 състав.

Ищецът твърди, че между него и ответника е възникнало облигационно правоотношение въз основа на договор за предоставяне на ВиК услуги. По силата на чл. 8 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и кА.лизационни системи, получаването на ВиК услуги става при публично известни Общи условия, одобрени от КЕВР. Твърди ответникът да има качеството на потребител на ВиК услуги, които са му предоставени за обект, находящ се в гр. София, ж.к. „В“, бл. 508, вх. „Г“, ет. 2, ап. 72.

В срока по чл. 131 ГПК е постъпил отговор на исковата молба от ответника, с който оспорва предявените иски. Твърди, че размерът на претенцията не съответства на реалното потребление. Прави възражение за изтекла погасителна давност.

Съдът, като съобрази доводите на страните и обсъди събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност, намира от фактическа и правна стрА. следното:

По предявения в настоящото производство иск ищецът следва да установи при условията на пълно и главно доказване следните правопораждащи факти, а именно: 1/ по иска за главницата – че спорното главно право е възникнало, по-конкретно, че между страните съществува договорно правоотношение с предмет доставката на вода до процесния имот, количеството на реално доставената до имота на ответника вода за процесния период, както и че нейната стойност възлиза именно на претендира.та сума.

В доказателствена тежест на ответника при установяване на горните факти е да докаже погасяване на дълга.

Съгласно разпоредбата на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и КА.лизационните системи, потребители на услугите ВиК са собствениците и лицата, на които е учредено вещно право на строеж или право на ползване на жилища и нежилищни имоти в сгради - етажна собственост. В разглеждания случай от неоспорените и приети по делото писмени доказателства – заявление за промяна на титуляр на партида, както и справка от Служба по вписванията се установява, че ответникът е собственик на процесния имот, находящ се в гр. София, ж.к. „в – 1“, бл. 508, вх. Г, ет. 2, ап. 72, което налага извод, че същият е бил потребител на водоснабдителни и КА.лизационни услуги в имота през исковия период.

Предоставянето на водоснабдителни и КА.лизационни услуги на потребителите срещу заплащане се осъществява от В и К оператори, като в границите на една обособена територия само един оператор може да извършва тази дейност – арг. чл. 198о, ал. 1 и ал. 2 ЗВ. В настоящия случай е безспорно, че оператор на ВиК услуги на територията на гр. София е ищцовото дружество. Съгласно разпоредбата на чл. 8, ал. 1 от Наредба № 4/14.09.2004 г., получаването на услугите ВиК се осъществява при публично известни общи условия, предложени от оператора и одобрени от собственика (собствениците) на водоснабдителните и КА.лизационните системи или от оправомощени от него (тях) лица и от съответния регулаторен орган, като не се предвижда сключването на отделен писмен договор с всеки потребител. В разпоредбата на чл. 11, ал. 7 и ал. 8 от Закона за регулиране на водоснабдителните и КА.лизационните услуги е предвидено задължение за всички ВиК оператори да публикуват одобрени от КЕВР общи условия на договорите за предоставяне на ВиК услуги най – малко в един централен и един местен ежедневник и общите условия влизат в сила в едномесечен срок от публикуването им. В последващ период от 30 дни потребителите, които не са съгласни с тях, имат право да внесат в съответното експлоатационно дружество заявление, в което да предложат различни условия, които се отразяват в допълнителни писмени споразумения. В случая не се твърди и не се установява ответникът да се е възползвал от тази възможност, поради което следва да намери приложение предвидената в нормата на чл. 298, ал. 1, т. 2 ТЗ последица – общите условия на ищеца стават задължителни за ответника с изтичането на посочените в чл. 11, ал. 7 и ал. 8 от Закона за регулиране на водоснабдителните и КА.лизационните услуги периоди /Решение № 129/07.01.2013 г. по т. д. № 683/2011 г. на ВКС, ТК, I ТО/.

При това положение се налага извод, че между страните по делото е било налице договорно отношение по продажба на водоснабдителни и КА.лизационни услуги за питейно-битови нужди с включените в него права и задължения на страните съгласно Наредба № 4 от 14.09.2004 г. за условията и реда за присъединяване на потребителите и за ползване на водоснабдителните и КА.лизационните системи и Общите условия.

За установяване факта на предоставяне на ВиК услуги в обема, съответстващ на претендираната цена, е прието заключение на комплексна съдебно-техническа и съдебно-счетоводна експертиза, неоспорено от страните. Съгласно заключението, което съдът кредитира като компетентно изготвено, процесният имот е водоснабден и дружеството е доставяло ВиК услуги до него включително и през процесния период, като количествата ВиК услуги, предоставени за исковия период, са общо 792 куб. м., определени въз основа на извършвани отчети на монтираните в имота водомери. Доставка на питейна вода, отвеждане и пречистване на отпадъчни води през исковия период определена в съответствие с утвърдените от КЕВР цени е в размер на 1683,43 лева и при съобразяване на извършено от ответника плащане на задълженията. При това положение предявеният иск се явява основателен до установения дължим размер от 1683,43 лева, а за разликата до пълния предявен размер от 1857,58 лева искът е неоснователен и следва да бъде отхвърлен.

С оглед установената частична основателност на иска следва да бъде разгледано по същество наведеното от ответника възражение за изтекла погасителна давност. Съгласно задължителните тълкувателни разяснения на Тълкувателно решение № 3/18.05.2012 г. по тълк. дело № 3/2011 г. на ОСГТК на ВКС понятието „периодични плащания“ по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД се характеризира с изпълнение на повтарящи се задължения за предаване

на пари или други заместими вещи, имащи единен правопораждащ факт, чийто падеж настъпва през предварително определени интервали от време, а размерите на плащанията са изначално определени или определяеми, без да е необходимо периодите да са равни и плащанията да са еднакви. Вземанията на ищцовото дружество съдържат изброените признаци на понятието, поради което представляват периодични плащания по смисъла на чл. 111, б. „в“ ЗЗД и за тях се прилага тригодишен срок на погасителна давност.

Съгласно общите условия на ищцовото дружество потребителите са длъжни да заплащат месечните си задължения за ВиК услуги в 30-дневен срок след датата на фактуриране. Следователно задълженията на ищеца за заплащане на стойността на ВиК услуги са възникнали като срочни и за да изпадне в забава длъжникът, не е необходима покА. от кредитора.

В разглеждания случай претенцията на ищеца касае вземания за периода от 10.02.2012 г. до 13.08.2021 г., а заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, от който момент се счита предявен и разглежданият иск по реда на чл. 422 ГПК, е подадено на 19.01.2022 г. Следователно всички вземания стА.ли изискуеми преди 19.01.2019 г. са погасени по давност.

Това са вземания, за които са издадени фактури в периода от 31.03.2012 г. до 21.11.2018 г., включително, тъй като вземането по фактура № 85085532 от 21.11.2018 г. става изискуемо на 21.12.2018 г., а вземането по фактура № 85748334 от 19.12.2018 г. става изискуемо на 19.01.2019 г., като за второто давността е прекъсната с подаване на заявлението по чл. 410 ГПК на 19.01.2022 г. Последното обхваща вземания за периода 14.11.2018 г. – 12.12.2018 г. При това положение размерът на непогасените по давност вземания за процесния имот и за периода, за който ответникът отговаря, а именно – за периода от 14.11.2018 г. до 13.08.2021 г., за които са издадени фактури от 19.12.2018 г. до 20.08.2021 г. съобразно данните от приетата по делото експертиза, при съобразяване на извършените плащания и посоченото от вещото лице при изслушването му възлиза на сумата от 763,38 лева. Именно до този размер и период предявеният иск за главница се явява основателен и следва да бъде уважен, а за разликата до пълния предявен размер от 1857,58 лева и за периода от 10.02.2012 г. до 13.11.2018 г. - отхвърлен.

По иска с правно основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 86, ал. 1 ЗЗД:

Съгласно чл. 84, ал. 1 ЗЗД, когато денят за изпълнение на задължението е определен (в случая 30 дни след издаването на фактура), длъжникът изпада в забава след изтичането му. Следователно ответникът дължи обезщетение за забава върху дължимата от него главница от 763,38 лева за периода от 19.01.2019 г. (когато е изпаднал в забава за задължението, фактурирано на 19.12.2018 г.). Ищецът претендира обезщетение за забава от по-късен начален момент, а именно от 06.04.2019 г. до 19.09.2021 г., като същото определено по реда на чл. 162 ГПК и съобразно заключението на вещите лица възлиза на сумата в общ размер на 50,03 лева. За посочената сума и период акцесорният иск се явява основателен и следва да бъде уважен, а в остА.лата част до пълния предявен размер от 121,74 лева - отхвърлен.

По разноските:

С оглед изхода на спора и на основание чл. 78, ал. 1 ГПК в полза на ищеца следва да бъдат присъдени претендираните и направени от него разноски съразмерно на уважената част от исковете. По делото са налице данни за направени такива в настоящото производство в общ размер на 634,72 лева, от които 84,72 лева – платена държавна такса, 500 лева – платен депозит за вещи лица и 50 лева – юрисконсултско възнаграждение, които съразмерно на уважената част от исковете възлизат на сумата в общ размер на 260,84 лева. Дължимите в полза на ищеца разноски в заповедното производство /39,59 лева - държавната такса и 50 лева – юрисконсултско възнаграждение/, съразмерно на уважената част от исковете възлизат на сумата в общ размер на 36,82 лева.

На основание чл. 78, ал. 3 ГПК в полза на ответника следва да бъдат присъдени направените от него разноски съразмерно на отхвърлената част от исковете. Същият претендира такива за платено адвокатско възнаграждение в размер на 600 лева. Ищецът е направил възражение за прекомерност на същото, което съдът с оглед липсата на особена фактическа и правна сложност на делото намира за основателно. Претендираното от ответника адвокатско възнаграждение следва да бъде намалено до минимума предвиден в

Наредба № 1/2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения в размер на 497,93 лева. Така определеното възнаграждение съразмерно на отхвърлената част от исковите възлиза на сумата в размер на 293,30 лева.

Така мотивиран, **СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД**

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО, че **А. Г. Г.**, с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „в“, бл. 508, вх. „Г“, ет. 2, ап. 72, **дължи на с**, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 159, Бизнес Център Интерпред Цар Борис, ет. 2 и 3, на основание чл. 422 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 и чл. 86 ЗЗД, сумата в размер на **763,38 лева**, представляваща стойност на доставени ВиК услуги през периода от 14.11.2018 г. до 13.08.2021 г. в обект, находящ се в гр. София, ж.к. „в“, бл. 508, вх. „Г“, ет. 2, ап. 72, ведно със законната лихва върху сумата от 19.01.2022 г. до окончателното ☐ изплащане, както и сумата в размер на **50,03 лева** - обезщетение за забава в размер на законната лихва върху главницата за периода от 06.04.2019 до 19.09.2021 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК по ч.гр.д. № 2493/2022 г., по описа на СРС, 74 състав, като **ОТХВЪРЛЯ** иска за главница за разликата над уважения размер от 763,38 лева до пълния предявен размер от 1857,58 лева и за периода от 10.02.2012 г. до 13.11.2018 г., както и иска за обезщетение за забава за разликата над уважения размер от 50,03 лева до пълния предявен размер от 121,74 лева.

ОСЪЖДА А. Г. Г., с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „в“, бл. 508, вх. „Г“, ет. 2, ап. 72, **да заплати на с**, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 159, Бизнес Център Интерпред Цар Борис, ет. 2 и 3, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК сумата в размер на **260,84 лева** – разноски в исковото производство и сумата в размер на **36,82 лева** – разноски в заповедното производство.

ОСЪЖДА с, с ЕИК , и със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Цар Борис III“ № 159, Бизнес Център Интерпред Цар Борис, ет. 2 и 3, **да заплати на А. Г. Г.**, с ЕГН ***** и адрес гр. София, ж.к. „в“, бл. 508, вх. „Г“, ет. 2, ап. 72, на основание чл. 78, ал. 3 ГПК сумата в размер на **293,30 лева** – разноски по делото.

Решението може да бъде обжалвано пред Софийски градски съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Софийски районен съд: _____